

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXV. In quo respondetur querelæ eorum, qui hasce spiritus ariditates & desolationes in oratione sentiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Deus meus, ut quid dereliquisti me.

orationis studio videat abesse, dolent & contristantur sibi; persuadentque Deus eos dereliquerit, & ipsorum penitus sit oblitus; atque adeo timet, ne eius amicitia & gratia exciderint, quod se nullum amplius apud eum habere accessum & locum credat. Unde vero non parum tentatio ipsorum accrescit, quod alios, paruo tempore, etiam pene sine ulla labore ac molestia, tantum in oratione videat proficere, se vero eum, omni sua contentione & conatu nihil profus impetrare. Unde etiam alie, & quidam deteriores in illis tentationes enascuntur, vti sunt, de Deo interitum conquiri, quod hoc modo illos tractet; ipsum quoque orationis exercitium plane omittere velle, dum illi persuadent, non esse id suum quod tam male id ipsis succedat. Tunc vero omnia hec ipsis grauiora sunt, magisque cruciant, cum demon in memoria ipsis reducit, ipsosmet horum omnium causam esse, sequitur non nisi ob suam culpam a Deo ita tractari. Multi hec animo dum agunt, in maxima viuunt desolatione & angore, & ab oratione non aliter discedunt, quam a tormento & eculo, tristes, melancholici, & intolerabiles tunc sibi, tunc aliis, quibus eum conuersantur. Quocirca Deo dante huic tentationi & querelae iam respondebimus, & prout licuerit satisfaciamus.

Tentationes graues desolatorum.

CAPVT XXV.

In quo respondetur querela eorum, qui hanc spiritus ariditates & desolationes in oratione sentiunt.

Consolatus latetur, desolatus tristatur.

PRIMO, non dico, vt, dum quis a Deo suo visitatur, non latetur: quia certum est, eum quod iam dilecti sui presentia fruitur, non posse non gaudere & exultare: Rursus non dico, vt in eius absentia, quam se immixtis ariditatibus & tentationibus eum affigit, non doleat: video non fieri non posse, vt non propterea angatur & contristetur; cum ipsemet Redemptor Christus ob sui a Patre aeterno, dum afflictus in cruce pederet, derelictionem sit conuersus, clamans, Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? Sed hoc volo, vt aliquem nobis ex hac afflictione, amaritudine & probatione, qua non raro electos suos probare solet Omnipotes, fru-

Christus ipse in derelictione tristatus est. Matih. 27. 46.

atque bonum colligamus, & magnam dum adueniunt animi constantiam preferamus, cum Dei Opt. Max. voluntate nos conformando, sicut tu. Preteritum quod sanctitas & perfectio non in consolationibus aut sublimi eminenti; orandi modo consistat; neque ad hanc nos perfectus & perfectio mensura debeat demereri, sed duntaxat ad vnam veri amoris Dei, quod non in id genus rebus, sed tantum in intima veraque vnione, & totali eius voluntate Dei conformitate, tam in amaritudine, quam dulcedine, tam in aduersis, quam prosperis, consensu situs est: vt nimirum aequaliter a manu eius accipiamus cum cruce & derelictione spirituale, tum delicias, fauores & consolationem, tam illi ob hanc, quam illi ex toto animo gratias agendo: Si me vis esse in te rebus, sis benedictus. Et si me vis esse in luce, sis benedictus; Et si me vis tribulari, sis aequo, semper benedictus. Ita nobis id consulit Apostolus, omnibus inquit gratias agite: hac est enim voluntas Dei in Christo Iesu in omnibus vobis. Ita si haec Dei sit voluntas, quod amplius desideremus? Cur ite viuimus, quia vt Deo placeamus? Qui si vitam meam pro semita hac oblectam & scabrosam deducere velit, non est quod aliam clariorem & molliorem desideret. Hunc Deus per viam lucidam, & quod arrideat, incedere vult, me vero per hanc desertam, tenebrosam & omni consolatione destitutam deducit, & sterilitatem tamen meam cum illius fecunditate non commutarem. Ita sentiunt & loquuntur ij qui oculos veritati apertos habent, & hoc modo se consolantur. Unde bene R. D. M. Auita: Si nobis Dominus oculos aperiret, quod hinc sole meridiano clarius appareret, omnia quae in terra calos continetur, nimis quam vilia esse quae vt a quopiam mortalium desideret, ut possideretur, si Dei voluntas ab illis absit; contrarium est, esto etiam minimum & amarissimum, quin si illius voluntas cum eo conuersa sit, magni sit honoris: Insuper plus est, ad dignum, in aduersitatibus, cruce, desolationibus, ariditatibus, & tentationibus iugiter viuere, si iam ipse sita velit, quocumque gustus, consolationes, & contemplationes habere, Dei voluntate cum vis non concurreat. At dicet aliquis, si scire hanc Dei voluntatem

te esse, & hoc illi grati? & acceptius fore, haud difficultor me ei plane conformare, & valde contentus esse, etsi alioquin totum vitæ tempus, hoc in angore mihi esset tradendum: quia ad oculum video, nihil aliud homini studendum, quam ut Deo placeat & satisfaciatur, nec ad aliud nos in mundo vivere. Nilominus arbitror velle Deum, ut ego melius oratione inlitterer. maioremque in ea recollectione & attentione præferre, si ad hoc me ipse disponerem: quod aut magis cruciat, est, quod ob culpam & teporem meum, & quod a parte mea non agam quod possum hanc distractionem & ariditatem, ita ut ad orandum me nequeam applicare, mihi credam cuenire quod, si certo scire facere me, quidquid est a parte mea faciendum, & nullam ab hac parte culpam me latere. ne utiquam me affligeret aut cruciaret.

Bene sane hæc querela concepta est; nihil ut reliquum sit quod videretur obiciatur, quia omnes, quas opponere queat, quod similes querelas formant, rationes in ea sunt comprehensæ quocirca si bene huic respondeamus, magnum quod haud dubie præstiterimus, quod querela hæc adeo communis & vulgaris sit, quia nullus est, quantumvis sanctus & perfectus, qui non aliquando hæc ariditates & derelictiones spirituales sentiat. Sic eas sensisse legimus B. Franciscum, & Catharinam Senensem, etsi alioquin a Deo tam deliciose amiceque haberentur. Sic S. Antonius. esto orationis tam studiosus cultor esset, ut etiam integras noctes ei breues, & non nisi vnicæ respiratio videretur, ac cum sole non nunquam expostularet, quod tam mature oriretur; nihilominus a malis, & importunis cogitationibus subinde ita exagitabatur, ut ad Deum gemebundus clamaret, Quam liberesset bonus, Domine, sed cogitationes meæ non patiuntur! Idem quoque que rebatur S. Bernardus, exclamans, Exaruit, Domine, cor meum, coagulatum est sicut lac, factum est sicut terra sine aqua, nec copugni ad lacrymas queo: ita est duritia cordis. Non sapit psalmus, non legere libet, non orare delectat, meditationes solitas non inuenio. Vbi illa inebriatio spiritus? Vbi mentis serenitas? Et pax & gaudium in spiritu sancto. Adeo ut hæc doctrina omnibus omnino sit necessaria, atque in Domino

confido, fore ut etiam omnibus satisfaciatur. Ab hac ergo parte incipiamus. Equidem tibi concedo & fateor, distractionem & ariditatem tuam, & quod in oratione habere gustum non queas, culpæ tuæ ascribendum videri. Vnde etiam bonum est, id te nosse ac confiteri, Dominum ob peccata tua prærita & ob culpas & negligentias presentes te castigare velle, dum aliquem tibi ad se per orationem accessum, quin & in eadem recollectionem, quietem; attentionemque; denegat: quia id ipse non mereris, quin potius demereris.

Non hinc tametsi consequitur te debere de eo conquiri, sed potius Dei voluntati quoad hoc egregie conformari. Clare, & ad oculum id videre cupis? Ecce de ore tuo, & tua ipsius sententia, *1o iudico*. Nunquid hosti, & etiã fateris, te ob peccata prærita & ob culpas ac negligentias presentes, magnam Dei castigationem mereris? maxime dicisque, sæpe infernum commertus sum; itaque: nulla castigatio mihi nimis erit magna, sed omnia non nisi mera misericordia & delinimentum futura sunt, respectu eorum que mereor; quin imo ut singulare quoddam beneficium admittam, quod aliquam mihi in hac vita Deus immittere castigationem dignetur: eam. ceu arrham certam credam, quod peccata mihi mea ignoverit, & in vita futura me punire nolit; cum me castiget in presenti. Satis hæc plura non addam, & his contentus sum.

Verum ut omnia non sint, nisi nuda verba, veniamus ad opera. Hæc est castigatio, quod Deus te nunc ob peccata & flagitia patitur; has inquam desolationes, distractiones, & ariditates, hæc spirituales derelictiones, hanc cæli oclusionem, hanc terræ æris instar duritiam, quodque Deus te a te subducatur, ac faciem suam abscondat. quod denique nullum in oratione saporē inuenias. Per hæc in presentem te Deus castigare, tuasque culpas expiare cupit. An non tibi superiora scelera tua & presentes negligentie & socordie tuæ hæc castigatione satis videntur, mereris? Meretur haud dubie, quin & nunc addo, eam etiã nimis exiguam & leuem, respectu eorum que commereor; atque adeo iustitia & misericordia plenissimam videri. Iustitia quidem, quia cum cordis mei ianuam toties,

Ariditas patitur na peccatis

Luc. 19. 22.

Ariditas patitur timent serena

Ariditas nobis iuste sed clementer immittitur.

Deo

Deo ad eā pulsanti ocluserim, & eo per sanctas inspirationes aurē mihi vellicāte pulsante, surdastrū egerim, eiq; sepi⁹ sim reluctatus; æquissimū pfecto est, vt, quāuis eū ego assidue in clamē, ipse nūc, velut surdus & nihil audiēs, mihi clamāti non respōdeat, & portā pulsanti aperire nolit, sed eam mihi ante fores stanti ocludat.

Iustissima ergo hæc castigatio est, mihi tamē nimis q̄ parua & leuis, ac proinde magnā etiā misericordiā spirans, q̄a maiorē multo pmerui. Cū Dei ergo volūtate in ea te cōforma, eamq; cū gratiarū actione admittē, eū tanta te misericordiā, & nō secundū merita tua te castiget. An non ipsemet dicis, te infernū pmeruisse? quomodo ergo consolationes & recreationes sensibiles in oratione à Deo petere audes? quomodo, vt in ea familiariorē ad Deū accessum, pacē, quietē, tranquillitatēque, q̄ filiorū carissimorū & bene tene-req; habitorū ppria est, sentias? Quomodo vero cōqueri audes, cū hæc omnia tibi Deus denegat? an nō vides id magnam p̄sumptionē & inrolerabilē arrogantiam redolere? Itaq; satis tibi sit q̄ te Deus in sua habeat familia, quodq; eo annuēte, in eius cōspectu stare, & p̄sentia versari tibi liceat: hocq; vt singularē gratiā, & eximīū beneficiū existima & agnosce. Si q̄ in corde habereamus humilitatē, quomodo cūcunque nos haberet Deus, minime conqueri auderemus; atque ita facile omnis hæc cessaret tentatio.

CAPVT XXVI.

Quomodo ariditatem & desolationes in bonam quandam & vtilem orationem conuertere possimus.

NON modo à cōquerēdo nos abstinerē oportet, verū etiā procurare, vt aliquē ex ariditatib; & desolationib; fructū eliciamus, & bonā quandā ex iis orationē faciamus. Huc primo nō parū cōferet id, q̄ supra attulimus, cū de oratione ex instituto loqueremur: nimirū, vt, quādo in tali nos situ inter orādū reperieris, sic Dominū cōpellemus: In quantū, Domine, hæc mea est culpa, me pfecto eius

maiorē in modū p̄nitent: at, in quantum tua volūtas est, necnō p̄na & castigatio, q̄ peccata mea iuste p̄merētur, haud grauate, sed libentissimo animo eā acceptor: nec modo in p̄sens, aut ad breue tēpus, sed & omnib; vitę meę dieb; et̄s alioquū ad aliquot deberēt secula extendi, cruci huic ferēdę totū me offero, & ad eā in humeros accipiendā etiā cū gratiarū actione sum paratissimus. Hæc patiētia & humilitas, hæc resignatio, & hic cū Dei voluntate quoad hæc afflictionē consensus magis diuinę maiestati placent, q̄ nimirū hæc expostulationes ac querelę. Cur gullū in oratione non sentio, cur in ea toralēnis & inordinatis cogitationibus, & distractionib; inquietor? Dic mihi obsecro, vter tibi filius magis parentib; suis placiturus videtur, an is q̄ contentus erit eo q̄ ipsi dabitur, quodcumq; demum id sit, an vero is cui nihil facit, satis, sed semper dato murmurat & conqueritur, parū esse censens omne quod sibi datur, ac maiora melioraq; sibi dari debere asserens? Certum est priorem gratiore longe suis fore. Ita & Deo gratiore & acceptior est filius patiens, tacēs, quiq; Patris sui cōlestis voluntate, quacūq; in re ab eo data, quantumuis aspera & dura, & quantumuis os durū & carne vacās is porrigat, cōtentes est, eiq; se cōformat, q̄ refractarius, qui assidue conqueritur & murmurat; q̄ ipse nihil habeat, vel nō detur sibi quod d̄bit.

Cedo rursus: vter pauper melius rem suam faciat, & diuitem ad dandam elemosynam, & vt sui compassione & misericordiā emoueat, magis incipit, an is qui assidue conqueritur, q̄ sibi clamant satis non respondeatur, & nihil detur, an vero ille, qui ad diuitis fores mira cū patientia & silentio, sine vlla motu oratione perdurat, sed, postquā ad ianuā semel clamauit, seq; exauditum esse nouit, in frigore & pluuia patienter expectat, nec clamorem ingeminando, nec de mora longiore conquerendo; domino domus interim sciente, cum in hac patientia & humilitate expectare? Liquido patet hunc maxime emouere; illum vero querulum,

Ariditas lenis p̄na.

Magnum beneficium tollerari à Deo.

Ex defectu humilitatis conquerimur.

Tract. 5. c. 19.

Indifferentia utilior querelū.